

Zrychlování časových údobí mezi inkarnacemi a dnešní materialistická doba

Karel Funk

Co se to dnes děje se světem? Mnozí z nás se podobáme fanouškům motoristických závodů: Neustále kolem nás něco očíslovaného sviští, společně kroutíme hlavami zleva doprava a zase zpátky (jak groteskní to někdy pohled), jsme ohlušeni kraválem a zalknutí čoudem, někomu fandíme, jinému spíláme, kvalitu závodníků (i tu lidskou) posuzujeme podle jejich rychlosti a bezohlednosti... A příště se pohneme tlačit mezi davy na závody znovu.

Svět se stal velkým závodišťem. Za naší asistence. A proč je nás tu na světě tolik? Kdysi se psalo, že se člověk vtěluje jen asi dvakrát za astronomické období cca 2 200 let. Snad tomu tak v prvních dobách bylo. Pak se vtělování zkracovalo řádově na staletí. Časová období pobytu na druhém břehu se však nadále zkracují, mnohdy se sem na zemské závodišťe a do známého kraválu ženeme už jen po desetiletích či pouhých rocích. Východní cesty se kdysi snažily odvést lidstvo od pozemského vtělování předčasně, zduchovnit ho ještě bez náležité zralosti, bez nabytí potřebných zkušeností a bez dostatečného plnění úkolu žít pro méně pokročilé bytosti. Nyní se zde ale budeme zabývat opačnou situací, které jsme svědky v nynější době. Tlačí se nás sem na Zem moc.

Intervaly vtělení se zrychlují

Intervaly vtělení se zrychlují. Dlouho platilo, že doba kámaloky (očistce, kde jsou před nás stavěny všechny prohřešky) trvá zhruba třetinu času, který trval minulý život. Psávalo se, že například ten, kdo zemřel v šedesáti letech, pobývá zhruba dvacet let v kámaloce. Poté následoval devachan (rajské úrovně prožívání takového dobra, ke kterému člověk položil základy zde na Zemi) a naposledy příprava na novou inkarnaci. Kámaloka se však v posledních dobách zkracuje a lidé se sem často vracejí nedostatečně očištěni. V krásných duchovních oázách devachanu také dlouho nepobudou. V této sféře totiž nemají moc co duchovního prožívat či prohlubovat, když si do ní z pozemského života nepřinesli dostatek prožitků dobra, pravdy a krásy. (Ze zásady by bylo lepší nepovažovat se jaksi nadřazeně a apriorně za vydělené z materialismu světa jen proto, že se zajímáme o nějaké to duchovno. Většina z nás prodělává a ještě bude prodělávat mnohé boje sama se sebou a se svým materialismem, a proto je každý z nás svým dílečkem i spoluvůrcem oné materialistické doby.)

Co může ovlivnit rychlé znovuvtělení

Ti, kteří mají v sobě silné sobecké a agresivní sklony nebo se bez kontroly a sebevlády oddávají pudům a vášním – a není to procento malé, spíše převažující –

se z posmrtného života opět brzy zrodí na zem, protože s sebou do života mezi smrtí a novým zrozením přinášejí málo hodnot, než aby mohli plavat v oceánu hvězdného bytí. Otřeseně by se odvrátili od vžívání se do duchovního světa, zvláště do vyšších planetárních regionů. Nedospěli ani k počátkům božího "gravitačního pole", a tak jsou staženi zpět k rychlému znovuvtělení. Naproti tomu lidé, kteří během svého pozemského života lépe vypracovali svou duševně – duchovní bytost, mají i tam na čem pracovat a potřebují k dalšímu zjemnění a zdokonalení v nebeské oblasti devachanu delší dobu. Zažívají zaslouženou odměnu a prohlubují se. Nechávací se do sytosti prostupovat tím dobrým, k čemu položili v pozemském životě základ: uměním, krásou, filosofií, náplní krásných vztahů, idejemi účinné práce pro druhé atd. Pracují i pečlivěji na předsevzetích toho, čím chtějí být v další inkarnaci naplňování, s čím chtějí pracovat pro svět. Proto většinou přijdou na zem teprve po delším čase.

Mnohé duše si zvolily ke vtělení poslední století proto, že je to doba změn na Zemi, rozšíření obzorů a učení o zásadně novém. Čas se zkracuje, dělení lidstva na dvě linie počíná. Je nutno se zařadit do některé z nich. Buď na cestu k praktickému životu z Ducha, nebo na cestu egoismu, materialismu a vášni. Přestup na skutečnou duchovní cestu bude v tlaku zla a pokušení v dalších staletích stále obtížnější. Když se vtělujeme, jsou tu v kombinaci dvě okolnosti: karmická zátěž a věčná individualita. U některých duší hraje úlohu právě jen ta zátěž. V nich pak nelze najít já, které postupuje inkarnacemi, nýbrž jen prožívání se v nižším já.

Proč nás za poslední století přibyly dvě miliardy?

Tedy proč je nás tu tolik? Je to jednoduchá logika: Počet duší je již po věky stejný, tedy žádné nové nepřibývají, jen nárůst počtu obyvatel na zeměkouli (například počátkem 20. století 5 a nyní již 7 miliard) je způsoben rychlejším vtělováním duší, které nejsou schopny se vžívat hlouběji do posmrtných dějů v duchovních světech. A tento trend bude pokračovat kvůli stále většímu zapletení lidí do nižších sil pozemského světa. Dnešní materialistická kultura vede k tomu, že se dříve inkarnujeme, ba jsme zrovna dráždění, svádění k brzkému vtělení. Silným pěstováním pouhé periferie osobností – tedy v organizaci smyslů a ve smyslovém světě – jsou mnozí zachváćeni přizemností, malicherností a nervózností a nejsou proto schopni se řádně vžívat do mohutnosti, hloubky a krásy posmrtných světů. Nevykoupají své bytosti dostatečně v posvátných, léčivých a vznešených devachanských mořích. Přijdou proto rychle zpět na Zem jako duševní nedochůdčata.

Je proto úlohou duchovní vědy, jak říká Rudolf Steiner, umožnit člověku dostatečně dlouhé posmrtné období tím, že přijme během pozemského života duchovní myšlenky, bude se jimi i po smrti naplňovat a prohlubovat jejich osvobodivé prožívání a tím se nebude muset brzy vtělit na Zem. Nebude se mu sem totiž ani chtít, leda ze soucitu s trpícími. Zároveň však v jiných souvislostech říká, že posmrtný život se u některých jedinců, kteří jsou spíše výjimkami, zkracuje, aby měli rychlejším vstupem do inkarnací více příležitosti přijmout mysterijní pravdy duchovní vědy. Tento poukaz se vztahuje na nepatrnou menšinu: Na duše, které ve svém vývoji tak pokročily, že se otevřou duchovním myšlenkám ve svém příštím pozemském životě, neboť duchovní vědění lze získat a tvořivě uplatnit jen na Zemi, a to z plné svobody rozhodnutí.

Nebezpečí přílišného připoutání ke hmotě

Velká část dnešních lidí, kteří plují s materialistickou povahou času, je proto vystavena nebezpečí, že ve svém budoucím vývoji budou příliš připoutáni k Zemi a tím budou nuceni se rychle vtělovat. V přednáškách R. Steinera z roku 1923 nacházíme též souvislost mezi tendencemi dnešního světa a zbožněním, jehož se stále více dostává sportu (míněno závodnímu, soutěžnímu, sobecky prožívanému). Můžeme jen souhlasit, když zde o tom čteme: "Čím více se bude pěstovat sport, tím více lidí zapomene na duchovno a po své smrti se sem vrátí ve zcela krátké době, opět z duchovního světa. Takže, kdyby lidstvo... nepřijalo trochu ducha, ponenáhlu by byla Země obydlena jen lidmi, kteří už nechtějí zpět do duchovního světa. A tak by na Zemi byli jen lidé, kteří by ji ponenáhlu zničili."

Též však zdůrazňuje, že zotavení při radostném cvičení či sportování (nikoliv závodním kvůli výkonům), které vede k vyrovnání nepřírozených pohybů při práci, může být dobré. Osudový je však dnes v západním světě sklon zcela se uvolnit od éterického těla a pěstovat tupě a egocentricky jen tělo fyzické. Tím vzniká velmi škodlivý materialismus, který při zapomenutí všech vyšších hodnot nechá člověka sestoupit pod zvíře. (Proti této tendenci působí eurytmie, která člověku může napomoci pěstováním éterického těla se tohoto vývoje uchránit.)

V nynější době nám však hrozí vzhledem k rychle po sobě jdoucím inkarnacím další nebezpečí. V nynější době způsobuje probuzené já duše vědomé v člověku, že ponenáhlu se učí i své pravé já, skryté za myšlením, cítěním a chtěním, pociťovat jako spojené se svým nižším egoistickým prožíváním. Proto je podstatnou úlohou člověka přítomnosti uchopit své ponenáhlu se probouzející pravé já v jeho samostatnosti, učit se je prožívat jako svoje vlastní bytostné jádro, nezávislé na tělesnosti. Tím se vytrhne z nebezpečí ztratit svou věčnou bytost v tělesnosti. Pak nenese branou smrti na neviditelný svět jen onu tíživou tendenci, která by ho vedla k příliš častým novým pozemským životům. Tím, co na Zemi prožil v pravdě, lásce, kráse a dobru, pak bude prohlubovat své bytostné jádro, sílit a stávat se na obou březích lidského světa užitečným světovému organismu. Bude ho prosvětlovat, oživovat, zradostňovat a zkrásňovat – ne pro osobní požívačné uspokojení, ale pro společné sdílení.